

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 1149/07
12.09.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Томислава Медведа и Обрада Андрића, чланова већа, са саветником Врховног суда Биљаном Шундерић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље АА против решења туженог Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије број 553-03-1697/2006-10 од 15.12.2006. године, у предмету признавања права на додатак за помоћ и негу другог лица, у нејавној седници већа одржаној дана 12.09.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље, иначе законског заступника малолетног ММ, изјављена против решења Центра за социјални рад у Новом Пазару Уп. бр. 553-183 од 10.08.2006. године. Наведеним решењем првостепеног органа одбијен је захтев за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица, малолетном ММ. Тужбом којом је покренула овај управни спор тужиља оспорава законитост решења туженог органа због нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе оспорава и тачност налаза првостепеног и другостепеног органа вештачења РФ ПИОЗ, у погледу оцене здравственог стања малолетног ММ, истичући да је исти непотпун и неаргументован. Сматра да је као последица таквог лекарошког налаза уследило и доношење незаконитог и нејасно образложеног решења и првостепеног, као и туженог органа. Како са наведених разлога налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Након разматрања списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, као и по оцени законитости оспореног решења, у смислу члана 39. став 1. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96), Врховни суд Србије је нашао:

Тужба није основана.

Правилно је и по оцени Врховног суда Србије одлучио тужени орган када је оспореним решењем одбио жалбу тужиље, налазећи да је правилно поступио првостепени орган када је ожалбеним решењем од 10.08.2006. године, а на основу налаза, оцене и мишљења првостепеног органа вештачења Републичког фонда ПИОЗ бр. 11079 од 12.07.2006. године, (који налаз се налази у списима предмета), утврдио да малолетном ММ за задовољавање основних животних потреба није неопходна помоћ и нега другог лица, са којих разлога нису испуњени услови прописани у члану 23. Закона о социјалној заштити и обезбеђивању социјалне сигурности грађана, за остваривање траженог права. За одлуку као у диспозитиву оспореног решења тужени орган је дао довољно разлога које у свему као правилне и на закону засноване прихвата и овај суд. Ово стога што је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, а на основу налаза, оцене и мишљења првостепеног органа вештачења Републичког фонда ПИОЗ бр. 11079 од 12.07.2006. године, као и налаза, оцене и мишљења другостепеног органа вештачења број 500 од 04.10.2006. године (а донетим у поступку по жалби тужиље), несумњиво утврђено да код малолетног ММ не постоји потреба за помоћи и негом другог лица, јер је самостално способан за обављање радњи за задовољавање виталних потреба организма и без туђе помоћи, због чега нису испуњени услови за остваривање права на додатак за помоћ и негу другог лица, сагласно одредби члана 23. Закона о социјалној заштити и обезбеђивању социјалне сигурности грађана („Службени гласник РС“, бр. 36/91... 115/05), с обзиром на то да је напред наведеном одредбом закона прописано да право на додатак за помоћ и негу другог лица има лице коме је због природе и тежине стања, повреде или болести неопходна помоћ и нега за обављање радњи ради задовољавања основних животних потреба, под условом да ово право не може да оствари по другом правном основу.

Суд је ценио наводе изнете у тужби па налази да код напред наведеног чињеничног и правног стања ствари исти не доводе у сумњу законитост оспореног решења.

Са напред наведених разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље, Врховни суд Србије је на основу члана 41. став 2. а у вези са чланом 38. став 2. Закона о управним

Врховни суд Србије је на основу члана 11. став 2. а у вези са чланом 88. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 12.09.2007. године, У.1149/07

Записничар, Председник већа-судија,

Биљана Шундерић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ИЈ